

kultur@gp.se; granslost@gp.se

Göteborgs-Posten

405 02 Göteborg

Tel: 031-624000

Fax: 031-802769

Uppdaterad: 2006-05-16 08:27

Forssén är trogen sitt lyriska tonspråk

Stefan Forssén lyckas tonsätta poetiskt högtflygande texter utan att bli sentimental eller tungfotad.

Se gryningen - oratorium av Stefan Forssén

Kören Ymna, dirigent Johanna Thür, solister Anna Zander mezzosopran, Paula Gustafsson cello, Stefan Forssén piano
Hagakyrkan, söndag

Det är modigt av pianisten och kompositören Stefan Forssén att våga använda sig av en så mytomspunnen och poetiskt högtflygande text som Strindbergs Ett drömspel och låta den bli grundpelaren i det egna oratoriet Se gryningen. Fast ännu mer modigt är det faktiskt att ge sig på att tonsätta Pär Lagerkvists Det är vackrast när det skymmer. Minsta lilla felsteg och det blir sentimentalt och kladdigt. Men Forssén klarar att ro det hela i land, kanske för att han så konsekvent vågar vara trogen sitt eget lyriska tonspråk.

Med sin milda och återhållsamt impressionistiska jazzdialekt lyckas Forssén att fånga den sällsamma drömstämningen i Strindbergs pjästext, trots att det bara är några få fragment han använder sig av. Men musiken sjunger om glidandet i sorgen, vakendrömmandet, tillståndet mittemellan närvaro och frånvaro, och den gör det utan att bli det minsta tungfotad.

Sångsolisten Anna Zander sjunger stundtals i ett pressat tonläge, men lyckas ändå behålla en avspänd känsla och det är just detta som är musikens styrka: i det melodiska och ljuva finns en lyssnande och vaksam närvaro som hindrar tonerna från att bli överdramatiska. De ensamma cellotoner som tillsammans med Stefan Forsséns pianospel utgör enda ackompanjemang är känsligt framförda av Paula Gustafsson. Kören under Johanna Thürs ledning sjunger också väldigt fint, inte minst i tonsättningen av Bertolt Brechts dikt Plommonträdet som här verkligen blir en hyllning till växandet.

Ingen tyngande religiös känsla, ingen tro som stänger ute, utan en förbindelse till det liv som pulserar, i staden och i naturen. Visserligen skulle man kunna tänka sig dessa författare tonsätta med ett hårdare och mer konfliktladdat tonspråk, inte minst Gunnar Ekelöf, vars Sång för att döva smärtan ingår i oratoriet. Men Stefan Forssén låtsas ingenting. Det är det som är poängen.

Magnus Haglund